

Sygn. akt VI Ga 406/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Sędziowie: SO Anna Walus-Rząsa

SO Anna Harmata (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Mikulska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P.

i (...) Spółka Jawna w P.

przeciwko: (...) Spółce z o.o. w R.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyślu
V Wydziału Gospodarczego z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt V GC 185/14

I. oddala apelację,

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z o.o. w R. na rzecz powoda P. i (...) Spółka Jawna w P. kwotę 2.717 zł
(dwa tysiące siedemset siedemnaście złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 406/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 lutego 2015 r.

Powód P. i (...) Spółka Jawna w P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki z o.o. w R. kwoty 71.337,34 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów postępowania. Uzasadniając pozew powód podał, że pozwany zamówił u niego usługi polegające na wynajęciu sprzętu budowlanego w postaci koparki gąsienicowej z obsługą operatora do wykonania prac ziemnych,

tj. wydobywania kruszywa na terenie K.

w C.. Po wykonaniu przedmiotowej usługi wystawione zostały trzy faktury VAT, a to : z dnia 30 września 2013 r. i z dnia 31 października 2013r. na łączną kwotę 71.337,34 zł.

Po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Przemyślu nakazu zapłaty

w postępowaniu nakazowym, mocą którego nakazał pozwanemu zapłatę kwot zgodnie z żądaniem pozwu, pozwany wniósł zarzuty zaskarżając go

w całości i domagając się oddalenia powództwa. Pozwany zarzucił, że:

z faktur wystawionych przez powoda nie wynika aby zostały one wystawione za wynajem sprzętu budowlanego, powód nie przedstawił również dowodu na złożenie przez pozwanego zamówienia, a ponadto nie wykazał, aby wykonał usługę, za którą aktualnie żąda zapłaty. W dalszej części uzasadnienia zarzutów pozwany wyjaśnił, iż jego zamiarem nie było nieuregulowanie należności, jednak z uwagi na trudną sytuację gospodarczą na rynku nie osiąga zysku i w związku z powyższym musi dbać o swoją płynność finansową i wypłacać pracownikom pensje. W ocenie pozwanego wszystkie te okoliczności spowodowały nieuregulowanie należności w terminie.

Sąd Rejonowy w trakcie postępowania ustalił, że strony sporu od dwóch lat stale ze sobą współpracowały w zakresie świadczenia przez powoda na rzecz pozwanego usług polegających na wynajęciu sprzętu budowlanego,

tj. koparki gąsienicowej z obsługą operatora do wykonania prac ziemnych,

tj. wydobywania kruszywa na terenie K.

w C.. Po wykonaniu usługi powód wystawił faktury VAT o numerach (...) na kwotę 43.608,24 zł z terminem płatności do dnia 14 października 2013 r. oraz (...) na kwotę

27.728,92 zł z terminem płatności do dnia 14 listopada 2013 r. Pozwany nie kwestionował należności powoda i w dniu 13 lutego 2014 r. potwierdził jej istnienie na dzień 31 grudnia 2013 r. Powód wzywał pozwanego wezwaniem do dobrowolnej zapłaty należności, jednakże pozostało ono bezskuteczne.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 25 czerwca 2014 r. utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z dnia 22 lutego 2014 r.

Uzasadniając wyrok Sąd stwierdził, iż wniesione powództwo uznać należało w całości za uzasadnione i znajdujące podstawę w art. 750 kc,

w związku z art. 734 §1 kc. Zdaniem Sądu Rejonowego podnoszone przez pozwanego zarzuty były bezpodstawne i zmierzały do nieuzasadnionego uchylecia się od zapłaty należności za wykonane przez powoda usługi. Powód dochodził należności na podstawie prawidłowo wystawionych przez siebie faktur VAT, które oprócz tego, że są dokumentem księgowym, to w obrocie gospodarczym potwierdzają zawarcie i istnienie zobowiązania między przedsiębiorcami. Sąd zauważył, iż pozwany nie zaprzeczył, że przedmiotowe faktury odebrał i zaksięgował je w swojej firmie. Dodatkowo, na etapie przedsądowym uznał należność objętą pozwem, poprzez potwierdzenie salda według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. W ocenie Sądu I instancji wyłączną przyczyną niezapłacenia należności dochodzonej przez powoda był brak środków finansowych po stronie pozwanego.

Jako podstawę prawną orzeczenia w zakresie należności odsetkowych Sąd wskazał art. 481 § 1 kc, natomiast kosztów postępowania at. 98 kpc.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, który zarzucił Sądowi

I instancji:

- naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

- art. 232 kpc poprzez błędne przyjęcie, że powód wywiązał się

z obowiązku udowodnienia okoliczności, z których wywodzi skutki prawne, a to w zakresie udowodnienia, że powód faktycznie wykonał usługę wynajmu koparki gąsienicowej wraz z obsługą operatora, pomimo braku dowodu na tą okoliczność w zebranych materiałach dowodowych,

- art. 233 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia zawodowego wyprowadzenie faktu, że doszło do skutecznego złożenia przez pozwanego zamówienia u powoda wykonania usługi polegającej na wynajęciu sprzętu budowlanego, tj. koparki gąsienicowej z obsługą,

a w konsekwencji błędne ustalenie zasadności żądania dochodzonej przez powoda kwoty,

- art. 320 kpc poprzez jego niezastosowanie w przedmiotowej sprawie, w sytuacji, gdy pozwany wskazywał, że ze względu na recesję gospodarczą i trudną sytuację ekonomiczną nie był w stanie uregulować należności w terminie w całości,

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 38 kc poprzez niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji błąd w dokonanych ustaleniach faktycznych i przyjęcie, że pracownik upoważniony jest do reprezentowania Spółki i odbioru faktur VAT.

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia pozwany domagał się zmiany wyroku poprzez uchylenie nakazu i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania.

Żądaniem ewentualnym domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku

i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy rozpoznając przedmiotową apelację nie znalazł podstaw do jej uwzględnienia.

Wbrew stanowisku wyrażonemu przez skarżącego, Sąd Rejonowy działał w granicach wyznaczonych normą art. 233 kpc i dokonał oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami logiki, doświadczenia życiowego oraz zawodowego. Podkreślić należy, iż pozwany zgodnie z dyspozycją art. 493 § 1 kpc wnosząc zarzuty od nakazy zapłaty w postępowaniu nakazowym, zobowiązany był podnieść wszelkie twierdzenia zarzuty oraz dowody na ich poparcie. Tymczasem, jak wynika z zarzutów, pozwany nie zaoferował Sądowi I instancji żadnych dowodów na poparcie przedstawionych zarzutów. Pozwany nie kwestionował zwłaszcza, iż przedmiotowe faktury zostały mu doręczone. Pozwany nie twierdził nawet, by faktury będące przedmiotem sporu zostały przez niego odesłane powodowi jako wystawione nienależnie, bądź też, by nie księgował ich w swojej księgowości.

W ocenie Sądu Okręgowego, to raczej zachowanie pozwanego (a nie Sądu Rejonowego) wydaje się być nielogiczne i sprzeczne z zasadami prawidłowo funkcjonującego w obrocie gospodarczym podmiotu, skoro z jednej strony przyjmuje faktury za wykonaną usługę i księguje je, a w sporze kwestionuje usługę i twierdzi iż nie została wykonana.

Podkreślenia wymaga również i to, że dochodzone przez powoda roszczenie zostało przez pozwanego uwzględnione w przedsądowym potwierdzeniu salda z dnia 31.12.2013r., czego nie kwestionował on w zarzutach od nakazu zapłaty. W świetle powyższych okoliczności zarzut naruszenia również przepisu art. 232 kpc nie znajduje uzasadnienia, podobnie jak i art. 320 kpc. Odnosnie drugiego z przepisów, to zauważyć należy, że pozwany w zarzutach nie wniósł nawet o rozłożenie należności na raty.

Pozwany, na wcześniejszym etapie postępowania nie kwestionował - jak wskazano wyżej - faktu doręczenia mu faktur, a tym samym zarzut podniesiony w apelacji dotyczący kwestii przekazywania faktur pracownikowi Spółki, który nie miał jakoby upoważnienia do ich odbioru nie znajduje merytorycznego uzasadnienia. Ponadto jest spóźniony.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, prawidłowo ocenił dowody i na tej podstawie wydał wyrok odpowiadający przepisom prawa.

Apelację jako bezzasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 108 § 1 kpc.